

ACHTER HET HEK

Joni Voorter

inkijkexemplaar

Joni Voort^{er}

ACHTER
HET HEK

Eerste druk 2022
Copyright © Joni Voorter

Omslag vormgeving ProBeeld | Ambilicious
Illustratie Bunga Noz
Binnenwerk vormgeving ProBeeld | Ambilicious
Illustraties Korkani
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2022 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93275-50-8 | NUR 280
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ACHTER HET HEK

Ambilicious Breda | Kalmthout

Voor oma Peer

Een monster in het bos

Zachtjes sloop Jo naar buiten. Ze hield haar adem in, bang dat die haar zou kunnen verraden. Toen ze de zware deur achter zich probeerde te sluiten, maakte die een slepend geluid over de vloer. Ze klemde haar kaken op elkaar en liet de klink van de deur los. Wankelend zette ze een stap naar achter. De deur stond nog steeds op een kiertje – dat moest dan maar zo. Het zou te veel geluid maken als ze hem volledig sloot. Een kans als deze kreeg ze nooit meer, niemand mocht haar horen.

Zo snel als ze kon rende Jo weg van haar huis, recht door de tuin en op weg naar het dichte bos dat daarachter lag. De regen gaf haar dekking, waardoor haar vader en Fiona waarschijnlijk niet zouden zien in welke richting ze liep. Dat was precies zoals ze het wilde. Dit was iets wat ze alleen moest doen, iets wat ze al veel eerder had moeten doen.

‘Jo?’

Met één voet in een modderige plas draaide ze zich met een ruk om. Ze rilde. De dunne blouse plakte tegen haar lichaam en haar doorgaans vrolijke krullen vielen triest over haar rug.

Daniel, haar halfbroertje. Hoe kwam hij hier? Geïrriteerd sloeg Jo haar armen over elkaar. Zou de half openstaande deur de schuldige kunnen zijn?

Met vuur in haar ogen maakte ze hem duidelijk

dat hij terug naar huis moest gaan. Waarom was hij zelfs hier? Ze had nog zo haar best gedaan om stilletjes uit het huis te sluipen en de aandacht niet te trekken.

Jo trok haar voet uit de modder en met haar hand duwde ze licht tegen Daniels borstkas. Hij viel klungelig op de grond, giechelend, alsof zijn val het begin was van een spelletje. Jo hield heus wel van haar broer, al was ze veel te oud om kinderachtige spelletjes met hem te spelen. Bovendien speelde hij altijd vals, of besloot hij een ander spelletje te gaan spelen zodra Jo aan het winnen was.

‘Jo spelen?’

‘Nee.’ Jo sprak duidelijk, zodat zelfs deze baby het kon verstaan. ‘Ik wil niet spelen.’

‘Jo spelen!’ Daniel was selectief doof voor alles wat niet aan zijn verwachtingen voldeed. ‘Née!’ Jo gilte en sloeg haar hand meteen voor haar mond. ‘Laat me met rust.’ Ze zwaaide

met haar hand naar de voordeur. ‘Ga gewoon terug naar binnen.’ Hij had niet eens zijn jas aangetrokken. Niet dat Jo wel een jas had aangetrokken, maar zij was ouder, dus ze zou minder snel ziek worden dan Daniel, die nog maar net drie jaar was.

Daniels mond vertrok een beetje. Hij stak zijn mollige handen naar haar uit.

Ze negeerde hem. Als ze nu naar binnen zou gaan, zou haar stiefmoeder, Fiona, haar betrappen. Daniel vond de weg naar binnen vast wel weer terug.

Jo sprintte naar het bos dat achter haar huis lag.

Na een paar bomen kwam ze het oude huis van haar oma tegen. Haar oma ...

Ze hield halt. Vroeger stond de tuin vol met prachtige bloemen. Tegenwoordig lagen er donkere stenen en kropen donkere planten als slangen over de muren. Dat kwam allemaal door de mensen die er nu woonden: een gezin van drie. Hoewel de enige zoon in het gezin even oud was als Jo, kon ze hem niet uitstaan. Niet op de 'ik haat je, want jij houdt van voetbal' manier, nee, wat zij voor hem voelde, was een veel dieper soort afkeer. Dat gezin had een heel vreemde uitstraling. Ze vermoedde dat ze in hun vrije tijd demonen opriepen, al verwachtte ze dat van iedereen die vaak zwarte kledij droeg.

Jo stond niet te lang stil bij het huis van haar grootouders. Het maakte haar enkel verdrietig, denkend aan een betere tijd.

In haar vlucht schoten de bomen aan haar voorbij. Het bos werd steeds dichter, het lukte haar steeds minder goed om tussen de takken door te manoeuvreren. Haar ooglid trilde. Verdomde takken ook, als ze nu niet doorging, zou Daniel haar verraden.

Vlug wierp Jo nog een blik over haar schouder, om er zeker van te zijn dat Daniel haar niet volgde. Ze zag hem niet en kon hem ook niet horen door het geluid van de regen.

Hoewel de bomen de regen tegenhielden, kwam er toch een heleboel nattigs op haar schouders. Eerst ging Jo ervan uit dat het regendruppels waren. Toen de druppels echter op haar handen

terecht kwamen, merkte ze dat de vloeistof te dik was om regen te zijn. Ze richtte haar ogen op de grond. Rond haar voeten had een hele poel van de mysterieuze vloeistof zich verzameld. Bijna mechanisch legde ze haar hoofd in haar nek. Wat ze zag, liet haar stoppen met ademen. Ze keek recht in een gigantische bek met zeker duizend rijen tanden.

Een gele tong gleed over de tanden, terwijl speeksel naar beneden droop. Klauwen hadden zich om een stevige tak gekneld.

Het beest had een bruine vacht, exact dezelfde kleur als de bomen. Het zag er onnatuurlijk uit, met een bloeddorstige blik in zijn ogen.

Een monster.

Eén seconde stond Jo daar, starend naar het monster dat zich recht boven haar hoofd bevond. Haar benen waren net beton, vastgezet in de grond. Haar ogen vielen haast uit haar kassen, zo wijd waren ze opengesperd. Ze moest weg hier, en snel ook.

De eerste stap was langzaam en zwaar. Met iedere stap die ze zette, werd haar lichaam lichter, tot ze rende en rende. Wild sloeg ze met haar armen om zich heen. Het natte, glibberige mos liet haar uitglijden en ze viel met een harde klap neer. De lucht werd uit haar longen geperst.

Een kort moment zat ze volledig stil, de zware adem van het monster blies in haar nek. Vliegensvlug greep ze een tak van de grond en sloeg ze die in de kop van het monster, wat haar net genoeg tijd gaf om aan zijn klauwen te ontsnappen. Haar verzuurde

spieren hadden steeds meer moeite om haar gewicht te dragen. Liep ze wel in de juiste richting? Had ze deze boom niet al eens gezien, betekende dat dat ze in rondjes aan het lopen was? Waar was dat hek zelfs?

Haar hart bonsde in haar keel. Ze snakte naar adem.

En daar was het hek. Het geduchte hek waarvoor Fiona – de trut die haar vader had ingepalmd – haar altijd voor had gewaarschuwd. ‘Klim niet over dat hek, Jo.’ ‘Ik wil niet dat je in de buurt komt van dat hek, Jo.’ ‘Houd Daniel in de gaten zodat hij niet over dat hek klimt, Jo.’ ‘Herinner je je nog wat ik heb gezegd over het hek?’ Het zag er minder indrukwekkend uit dan Jo zich had voorgesteld. De witte verf was grotendeels afgeschilferd, waardoor het donkere hout eronder zichtbaar was. Het was niet zo hoog en de scherpe spiesen die klimmen zouden moeten ontmoedigen, waren op veel plekken afgebroken of waren er zelfs nooit geweest.

Wat er ook achter dat hek lag, Fiona wilde niet dat Jo het vond – dus ze zou het vinden. Nu kon het haar echter niet schelen wat er wel of niet achter dat hek lag, als het er maar voor zorgde dat ze het monster af kon schudden.

Razendsnel zwierde ze één been over het hek – dat relatief laag was. Ze keek nog snel achter zich om te zien hoeveel afstand er nog was tussen haar en het monster.

Ze zag ... Haar hart stopte met kloppen. Daniel? De jongen hield zijn hoofd schuin, een verwarde

frons ontsierde zijn gezicht. Met onzekere stapjes liep hij in haar richting. 'Jo ...'

'Shht.' Jo drukte haar hand op Daniels lippen en trok hem naar zich toe, nog steeds zittend op het rand van het hek. Haar ogen gingen van links naar rechts en van boven naar onder. Het gigantische monster was verdwenen.

Een onheilspellend gevoel becroop Jo. Ze slikte, waarna ze langzaam achter zich keek. Er lag niets achter dat hek, behalve bomen, gehuld in een grijzige schijn die zich mijlenver leek uit te strekken. Langzaam trokken er zwarte tentakels tussen de bomen, als een monster dat zich uitstrekte. Het zwart werd steeds groter, leek de bomen zelfs volledig op te slokken. Dit was niet hoe een bos er hoorde uit te zien – helemaal niet.

Misschien moest ze dit niet doen. Misschien was dat precies wat Fiona wilde dat ze dacht.

Daniel tikte op haar arm en wees naar boven. Ze draaide haar hoofd terug naar voor. Haar adem bleef in haar keel steken en haar lichaam bevroor.

Daar was het – het monster.

Jo verloor haar evenwicht en viel van het hek, Daniel nog in haar armen.

Ze viel eindeloos naar beneden.